

Arrest

nr. 45 944 van 5 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. NOTENBAERT, loco advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 maart 2009 en heeft zich op 25 maart 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juli 2009.

1.3. Op 31 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald bent u een Pashai uit het district Dara e Nur in de provincie Nangarhar. U verklaarde dat u van het Lyceum in de stad Jalalabad afstudeerde in 1384 (Westerse kalender: maart 2005 – maart 2006). U zou in diezelfde periode een cursus Engels hebben gevolgd in Jalalabad, die u beëindigde in datzelfde jaar. In die periode woonde u bij uw vader in Jalalabad. Nadien zou u weer bij uw familie in Dara e Nur zijn gaan wonen. Uw vader die ingenieur was, woonde in Jalalabad waar hij werkte voor bepaalde "agencies". In 2006 zou uw vader in Dara e Nur zijn vermoord omwille van het werk dat hij deed. U gaf ondertussen Engelse les in de lagere school in uw dorp. Daarnaast had u tweemaal vertalingen gedaan voor Amerikanen toen die in het nabijgelegen ziekenhuis langs kwamen. U zou dan op 30/07/1387 (Westerse kalender: 22 oktober 2008) een dreigbrief hebben ontvangen van de Taliban waarin men uw vertalingen beschouwde als samenwerken en spioneren voor de Amerikanen. Een tijd nadien zou de Taliban bij u thuis zijn langs gekomen. U kon echter langs de achterzijde van uw huis ontkomen. Nadien besloot u en uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. U reisde op het einde van de tiende maand 1387 (Westerse kalender: januari 2009) over land en illegaal naar Europa waar u op 25 maart 2009 asiel aanvraag bij de Belgische overheid. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart ("taskara") voor, evenals een attest van de door u gevolgde cursus en een brief van de Taliban. Daarnaast legde u nog diploma's en werkattesten neer van uw vader.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omdat uw verklaringen aangaande uw asielrelaas tegenstrijdig, vaag en stereotiep zijn waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig wordt ondermijnd.

Ten eerste kon u geen duidelijk beeld schetsen van de meer recente beroepsactiviteiten van uw vader. Zo kon u niet aangeven voor welke organisaties ("agencies") uw vader als ingenieur heeft gewerkt (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.6, 9, 10, 12 en 20). U kon geen enkele "agency" waarvoor uw vader als ingenieur zou hebben gewerkt bij naam noemen. U kon, met uitzondering van één persoon, geen collega's opnoemen van uw vader en u kon geen enkel detail opgeven van het werk dat uw vader eigenlijk deed. Dit ondanks dat uw vader nog steeds éénmaal per week naar huis kwam, u enkele jaren met hem samen in Jalalabad woonde, diens collega's naar de begrafenis kwamen én uw moeder thuis nog verschillende documenten met betrekking tot diens werk had liggen. U kwam niet verder dan de verklaring waarbij u stelde dat op de auto's van die collega's de letters "UN" stonden. Bovendien had u vanuit België nog contact met uw oom, de broer van uw vader, die zich als een vriend van uw vader beschouwde (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.3). Aldus had u via uw oom zich verder kunnen informeren. Het is weinig geloofwaardig dat u niet meer op de hoogte bent van die zaken, des te meer daar u aangaf hetzelfde lot als uw vader te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ten tweede is het merkwaardig dat u aangaande uw vader verschillende documenten kon voorleggen, maar dat deze dateren van tussen de jaren 1991 en 2000 (zie documenten in de groene map binnen het administratieve dossier). Het CGVS weerlegt deze documenten niet en de documenten lijken aan te geven dat uw vader in die periode voor verschillende "agencies" werkte. Echter legde u geen enkel document neer over uw vader dat dateert van ná het jaar 2000, terwijl uw vader nog tot 2006 actief zou zijn geweest. Dat u niet meer documenten aangaande uw vaders beroep voorlegde, hoewel u verklaarde dat die wel bij uw moeder voorhanden waren, ondermijnt verder uw verklaringen. Dat uw moeder deze documenten niet opzond is een weinig afdoende verklaring daar u verklaarde zelf contact te onderhouden met uw familie en u aldus in staat was om preciezere documenten aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.3).

Ten derde legde u ook geen enkel document noch enig ander begin van bewijs voor dat de dood van uw vader kan staven (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.9). Daarbij is het opmerkelijk dat u verklaarde dat er geen enkel onderzoek naar de moord op uw vader werd ingesteld, op vraag van uw familie (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.10).

Ten vierde is het verder opmerkelijk dat u zich na uw vertrek niet hebt geïnformeerd over de huidige situatie, meerbepaald of de Taliban u nog zou zoeken (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.15). Het is immers toch relevant te weten of na uw vertrek diezelfde Taliban nog zijn langs geweest, en of familie nog gelijkaardige problemen hebben gekend.

Ten vijfde is het zeer bevreemdend en weinig geloofwaardig dat u van de Taliban een dreigbrief zou hebben ontvangen en dat u die ter staving aan de asielinstanties voorlegde, zonder dat u de precieze inhoud van dit document zou kennen. Ten eerste werd u gevraagd of de vertalingen die u voor de Amerikanen in het ziekenhuis deed aan de basis zouden liggen van de dreigbrief. Daarop antwoordde u dat niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.14). Ten tweede stelde u dat in de dreigbrief die u van de Taliban kreeg, niet wordt verwezen naar de lessen Engels die u gaf in het dorp (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.14). Daarbij merkt het CGVS op dat na vertaling van de dreigbrief blijkt dat er wél concreet wordt verwezen naar de Engelse lessen die u organiseerde in uw dorp (zie vertaling toegevoegd aan de groene map in het administratieve dossier), in tegenstelling tot wat u verklaarde.

Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd. De vroeger activiteiten van uw vader voor verschillende organisaties in de jaren negentig zijn op zich wel aannemelijk gemaakt. Maar daaruit kan geenszins worden afgeleid dat er voor u een persoonlijk en reëel risico aan is verbonden. Immers zou u vanaf het jaar 2000 (de periode tot waar de activiteiten van uw vader worden gestaafd met documenten) nog tot 2008 in Afghanistan hebben verbleven zonder veel noemenswaardige problemen. U kon immers ook studeren in Jalalabad. Om bovenstaande redenen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. U bent in het bezit van een originele identiteitskaart ("taskara") en een attest van de cursus die u volgde. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen dewelke hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. U legde verder ook geen documenten of een ander begin van bewijs voor ter staving van uw reis naar Europa (zie gehoorverslag CGVS 08/07/09 p.8).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afgaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afgaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Dara e Nur uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk

zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de ingeroepen gebreken logisch kunnen worden verklaard rekening houdend met de omstandigheden, en dat ze bovendien van ondergeschikt belang zijn voor de reden van zijn asielaanvraag. Verzoeker onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen met betrekking tot de activiteiten van zijn vader, het contact met zijn familie in Afghanistan en zijn kennis over de inhoud van de dreigbrief van de Taliban.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat in de regio waarvan hij afkomstig is nog steeds een gewapend conflict aan de gang is. Verzoeker betwist de motivering van de Commissaris-generaal dienaangaande en stelt, onder verwijzing naar twee incidenten in Jalalabad en het district Khogyani, dat het gewapend conflict zich steeds meer en meer uitbreidt waardoor er ook gewapende conflicten zijn in de oostelijke provincie Nangarhar.

2.3. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft uit vrees vermoord te worden zoals zijn vader. Verzoekers vader, die als ingenieur werkzaam was voor buitenlandse organisaties, werd in 2006 vermoord omwille van zijn werk. Verzoeker zelf gaf Engelse les, maakte vertalingen voor de Amerikanen, en ontving een dreigbrief vanwege de Taliban waarin hij beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen, zoals verzoeker het stelt in zijn verzoekschrift. De Taliban kwam ook bij verzoeker thuis langs, maar verzoeker slaagde erin te ontkomen en ontvluchtte Afghanistan in januari 2009.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen duidelijk beeld kan schetsen van de meer recente beroepsactiviteiten van zijn vader, temeer daar hij verklaarde hetzelfde lot als zijn vader te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan (ii) het merkwaardig is dat verzoeker verschillende documenten aangaande zijn vader kon neerleggen, doch deze dateren van de jaren tussen 1991 en 2000, en hij geen enkel document neerlegt over zijn activiteiten tot 2006, (iii) hij geen enkel document, noch enig ander begin van bewijs neerlegt omtrent de dood van zijn vader, (iv) het opmerkelijk is dat er geen enkel onderzoek naar de moord op zijn vader werd ingesteld, (v) het zeer bevreemdend en weinig geloofwaardig is dat hij van de Taliban een dreigbrief zou hebben ontvangen en dat hij die ter staving aan de asielinstanties voorlegde, zonder dat hij de precieze inhoud van dit document zou kennen, (vi) uit de vroegere activiteiten van zijn vader geenszins kan worden afgeleid dat er voor verzoeker een persoonlijk en reëel risico aan verbonden is, (vii) zijn originele identiteitskaart en attest van een cursus die hij volgde, zijn persoonsgegevens betreffen dewelke niet ter discussie staan, (viii) hij geen documenten of ander begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn reis naar Europa, en (ix) uit de door de Commissaris-generaal geraadpleegde bronnen blijkt dat er in zijn district, Dara e Nur, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals uitgebreid toegelicht.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en

niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.6. Wat betreft verzoekers argument dat de moord op zijn vader voor zijn eigen vlucht naar België van ondergeschikt belang is en zijn moord geen uitstaans heeft met de reden van het vertrek van verzoeker en de enige gelijkenis tussen beide gebeurtenissen is dat zij het gevolg zijn van de uitoefening van hun werk, wijst de Raad erop dat verzoeker de feiten die betrekking hebben op zijn vader wel degelijk heeft aangehaald en daarmee probeert aan te tonen dat het werken bij bepaalde organisaties een risico inhoudt, zoals het voor hem een risico inhoudt om les te geven.

Zo haalt verzoeker de moord aan op zijn vader in 2006 omwille van zijn beroepsactiviteiten, doch hij blijkt niet in staat te zijn een duidelijk beeld te schetsen van zijn recente beroepsactiviteiten en hij legt documenten neer die dateren van de jaren 1991 tot 2000. Er wordt geen enkel document ingediend met betrekking tot het overlijden van zijn vader en het is opmerkelijk dat er geen enkel onderzoek zou zijn geweest naar de moord op zijn vader, dit terwijl hij tewerkgesteld was, volgens verzoekers verklaringen, voor een "agency" ("*iets van de UN, met hun tekening er op, dat was alles wat ik zag*"). Het feit dat verzoeker eigenlijk geen enkele toelichting kan geven over de werkzaamheden van zijn vader, hetgeen zeer vreemd is voor de oudste zoon in Afghanistan die de middelbare school had afgemaakt en zinnens was in de voetsporen van zijn vader te treden als ingenieur (p. 10), en vaag verwijst naar een UN-agency waarvan hij het logo zou hebben gezien (p. 9), staat in schril contrast met de verschillende documenten die verzoeker kan voorleggen van vóór het jaar 2000. Met betrekking tot het document van de 'Afghan Development Association' dat verzoeker per brief van 8 juni 2010 in vertaalde versie voorlegt ter staving van de recente activiteiten van zijn vader tot 2006, wijst de Raad erop dat dit een kleurenkopie betreft waaraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits foto/kleurenkopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Hoe dan ook, dit document toont niet aan dat verzoekers vader omwille van zijn tewerkstelling bij 'ADA' zou zijn vermoord. De Raad wijst er overigens nog op dat in dit document zelfs geen melding wordt gemaakt van het overlijden van verzoekers vader. Gelet op deze vaststellingen kan aan dit onderdeel van verzoekers relaas geen enkel geloof worden gehecht. Terloops wijst de Raad erop dat verzoeker ook geen enkele poging onderneemt om de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande concreet te weerleggen, vermits hij zich beperkt tot het voorleggen van de hoger vermelde kleurenkopie en de verwijzing naar het "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan, juli 2009*".

2.7. Hoe dan ook, elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker citeert een passage uit het "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan, juli 2009*", waaruit blijkt dat personen tewerkgesteld bij de overheid en internationale gemeenschap, zoals leerkrachten, tot een risicogroep behoren, en besluit daaruit dat zijn "relaas (...) dan ook zeer aannemelijk (is), te meer gelet op de bijkomende documenten die door verzoeker worden neergelegd". Hij betoogt dat hij zich niet hoeft te informeren of de Taliban nog zijn langs geweest, vermits zijn familie dit wel zou hebben verteld indien zij gelijkaardige problemen zouden hebben gekend, en stelt dat het motief dat hij tijdens het interview niet zou hebben geweten dat er in de dreigbrief naar de lessen Engels werd verwezen op een vergissing berust, of mogelijks een verkeerde interpretatie van de vraag, aangezien uit de vragenlijst blijkt dat hij wel vermeldt dat hij moest stoppen met zijn cursus Engels en vervolgens ophield met Engelse les te geven.

Verzoekers laconieke houding met betrekking tot de vraag of de Taliban na zijn vertrek nog langs is geweest staat haaks op zijn relaas over de bedreiging van de Taliban aan zijn adres, vermits het feit dat de Taliban hem thuis kwamen opzoeken terwijl hij sliep (gehoor, p. 13) de onmiddellijke aanleiding was van zijn vertrek. Overigens is de hele verklaring hieromtrent ongeloofwaardig. Zo stelt verzoeker tijdens het gehoor dat de Taliban hem een brief stuurde en dat ze nadien bij hem thuis kwamen *“laat 's nachts”*, dat zijn oom vroeg wat hun doel was om verzoeker te zoeken, dat ze hem weg wilden en hem meenemen voor enige tijd, en dat zijn moeder vroeg om het huis onmiddellijk te verlaten en *“ik verliet huis via de achterkant van huis”*. Naar het oordeel van de Raad kan geen geloof worden gehecht aan deze gang van zaken. Zo is het niet geloofwaardig dat verzoeker midden in de nacht zijn huis zal verlaten terwijl aan de voordeur de Taliban staat die hem wil meenemen. Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker geen verdere toelichting kan geven over het gesprek van zijn oom met de Taliban en dat hij zelfs niet weet waarom de Taliban hem zouden beschuldigen van spioneren voor Amerikanen, *“ik weet dat niet, ik sprak niet met hen, ze hebben me niet geïnterviewd om dat te weten”*.

Voorts verklaart verzoeker uitdrukkelijk op de vraag naar de exacte reden van de bedreigingen in de brief (*“staat er een exacte reden in van de bedreigingen in deze brief die u voorlegde?”*), *“Er staat dat ze me beschuldigen van geld krijgen van amerikanen en spioneren voor hen hetgeen onislamitisch is”* (gehoor, p. 13) en op de vraag of er in de dreigbrief wordt verwezen naar het lesgeven *“Nee. Dat staat er niet in”*. De geciteerde vragen zijn zeer duidelijk en ondubbelzinnig gesteld zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn tegenstrijdige antwoorden, in vergelijking met de inhoud van de brief, te wijten zijn aan een verkeerde interpretatie van de vraag. Dat hij bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal wel verklaard heeft dat in de dreigbrief vermeld wordt dat hij diende te stoppen met zijn cursus, doet geen afbreuk aan zijn incoherente verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Immers, van iemand die beweert vervolgd te worden en te dien einde documenten neerlegt om zijn beweringen te staven, mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij minstens de inhoud van deze documenten kent en kan verhelderen, wat in casu niet het geval is, temeer in de dreigbrief enkel en alleen wordt verwezen naar de Engelse les. Het is overigens frappant dat verzoeker ook in het verzoekschrift voorhoudt dat in de dreigbrief van de Taliban verwezen wordt naar de vertalingen en de samenwerking met de Amerikanen. De Raad hecht derhalve geen enkel geloof aan verzoekers bedreigingen vanwege de Taliban om welke reden dan ook. De loutere bewering dat verzoeker leraar Engels is en leraren nu immers meer het doelwit van bedreigingen, ontvoeringen, ... zijn door de Taliban is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Waar verzoeker verwijst naar fragmenten uit de *‘UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, juli 2009’* waarin gesteld wordt dat Afghanen die werken voor internationale organisaties en burgers, waaronder leraren, die geassocieerd worden met of verondersteld worden de overheid of internationale gemeenschap te steunen, risico lopen op aanvallen vanwege de Taliban, Hezb-e-Islami en bewapende antigouvernementele groepen, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480).

Waar verzoeker te ondersteuning van zijn relaas nog 2 brieven indient, enerzijds van de dorpsoudsten en anderzijds van de leerkrachten van de school, wijst de Raad erop dat deze brieven gesolliciteerd zijn, en documenten ter ondersteuning van een vluchtrelaas slechts in aanmerking kunnen worden genomen indien een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is vermits verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij door de Taliban wordt vervolgd en om die reden zijn land van herkomst ontvluchtte.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban niet aannemelijk. Hij komt derhalve niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat het zonneklaar is dat hij afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Nangarhar, en dat hij derhalve een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van Vreemdelingenwet gezien de aanhoudende gevechtshandelingen en burgerslachtoffers aldaar. Onder verwijzing naar twee websites stelt verzoeker

dat op 23 februari 2010 bijvoorbeeld 2 burgers om het leven kwamen in de buurt van Jalalabad ten gevolge van een bomauto en op 5 april jl. er zelfs nog dodelijke invallen plaatsvonden in het Khogyani district en betoogt hij dat het gewapend conflict zich meer en meer uitbreidt en het weinig aannemelijk is dat er in het nabij gelegen district Dara I Nur dan geen gewapende conflicten / incidenten zou hebben plaatsgevonden.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal rekening houdt met de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, zoals blijkt uit de analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur en dat hij zich bewust is van de uitbreiding van het conflict. Met betrekking de verzoekers regio van afkomst leest de Raad in de bestreden beslissing: *“U bent afkomstig uit het district Dara e Nur uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.”*

Dit besluit steunt op het aan het administratief dossier toegevoegde document ‘*Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)*’ van 20 november 2009, dat zich baseert het UNHCR rapport ‘*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan*’ van juli 2009, dat de vroegere informatie van het UNHCR, waaronder de lijst van onveilige gebieden van 6 oktober 2008, vervangt, en tientallen andere objectieve bronnen en gedetailleerde informatie.

Verzoeker toont met zijn verwijzing naar twee websites niet aan dat de Commissaris-generaal steunt op informatie die niet meer actueel zou zijn voor wat betreft verzoekers regio, noch toont hij aan dat de Commissaris-generaal voor wat betreft verzoekers regio van afkomst in Afghanistan uit de talrijke geraadpleegde bronnen, toegevoegd aan het administratief dossier, een foute analyse zou hebben gemaakt of dat hij uit zijn analyse een foute conclusie zou hebben getrokken.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS